

Skådalsposten

Nr. 2.

Skådalen døveskole, februar 1938.

5. årgang.

Ungdomstiden.

Ofta tenker vi på ungdomstiden, når vi drar litt op i årene. Ofta sier vi: «Jeg skulde ønske jeg var ung igjen!» Slike ord viser at man har gode minner fra ungdomsårene. Den første ungdomstiden er som et eventyr, full av spenning og overraskelser. De unge dyrker sine idealer, sin sport og sine venner.

Skoletiden er for mange i deres enfoldighet et nødvendig onde, som de helst vil bli ferdig med. De tenker ikke på at en dag kommer, da de skal ut på arbeidsmarkedet, hvor konkurransen er skarp, og hvor det gjelder å ha de best mulige kvalifikasjoner. I vår tid er det nødvendig å ta skolearbeidet alvorlig. Allerede i ungdomstiden bør man sette sig et mål, og ikke gi sig før man når det. Har man brukt tiden godt og utdannet sig best mulig både fysisk og psykisk,* da står man rustet til å opta kampen for tilværelsen. Men er man dårlig forberedt til å møte vanskelighetene, vil man finne at samfundet ikke har bruk for slike mennesker. Så synes man at verden er ubarmhjertig og meningsløs hård.

Det er derfor av største betydning for de unge døve at de tar mest mulig lærdom til sig, slik at de kan stå godt rustet til å opta kampen for tilværelsen.

Drammen 25—1—38.

Finns Johansen.

* fysisk betyr her legemlig, kroppens evner, psykisk betyr sjelelig, sjelens evner.

Meslinger.

Da jeg så at det var mange barn som hadde fått meslinger, fikk jeg en veldig lyst til å ha meslinger, jeg også.

En mandag morgen sa jeg til frk. Markussen at jeg trodde at jeg skulde få meslinger, for jeg hadde dagen før vært meget hos de syke med mat, så det var rimelig at jeg fikk den tanken. Først tvilte frk. Markussen, men etterpå trodde hun det også. Hvordan tror dere jeg blev? Jo, glad, skal jeg si dere. Frk. Markussen så ut som hun skulde ha sett syncr. Hun sa at det kunde være fællig å ha meslinger. Jeg tok ingen notis av det.

Da jeg om eftermiddagen traff Ågot, sa hun til mig: «Du aner ikke hvor trist og kjedelig det er å ha meslinger. Jeg håper du ikke får.» I det øieblikk mistet jeg totalt lysten til å ha meslinger.

Dagen efter lå jeg til sengs. Jeg hadde fått noen små utslett i ansiktet da. Noen dager senere var jeg aldeles tett av utslett over hele kroppen. Bestyreren kalte dem for små blomster. Dere aner ikke hvor stygg jeg var. Da jeg så mig selv i speilet, kunde jeg ikke tro at det var mig selv jeg så. Den tiden jeg var verst syk, gjorde jeg ikke annet enn å spise og sove, spise og sove å lå frk. Gris. Da jeg en gang så tennene mine, blev jeg aldeles forferdet hvor gule de var blitt. Frk. Eger spurte mig om jeg var redd for å miste skjønnheten. Jeg blev rasende inne i mig og syntes at hun var uforskammet, men tilsynelatende var jeg blid mot henne som jeg pleide. Da jeg hadde ligget i 8—9 dager, var jeg på bedringens vei. Jeg skal si dere jeg hadde ikke vondt i øinene, så dere skjønner jeg var ikke svært angrepet. Utslettet klødde ikke. Hver morgen så jeg i speilet og blev glad fordi jeg så at jeg blev bedre for hver dag.

En gang da jeg tenkte på Vesla Hansen, tok jeg et krus og fylte det med vann og tok en slurk av vannet og ga mig til å synge: «Bedre og bedre dag for dag.» Jeg kom til å tenke på Vesla Hansen fordi jeg så billeder av henne i avisen. Jeg var nesten bestandig i godt humør da jeg lå.

Den første tiden jeg lå, sa bestyreren at jeg ikke behøvde å gråte, men jeg måtte være tålmodig. Han fortalte at småbarna var meget tålmodig. Jeg gråt aldeles ikke, men det var bare vann som fløt ut av øinene mine.

Efterat jeg hadde ligget i 14 dager, fikk jeg stå op og dere kan tro jeg blev hoppende glad. Jeg var litt rar i benene.

Jeg syntes at det var morsomt å begynne på skolen efter 2 ukers fravær.

Red.

En kjekk jente.

I juleferien var jeg hjemme hos mine foreldre. Jeg leste i en avis som heter «Vestlandske Tidende» om en liten jente på 10 år. Jenta skulle gå til Kittelsbukta ved Arendal for å gå på skøiter. Kittelsbukta er et fjern. Da hun kom dit, spurte hun en av guttene som stod på land om isen var sikker. Og gutten svarte ja. Og så gikk

hun ut på isen for å prøve den; for hun tenkte at gutten kanskje hadde narret henne. Men så brast isen, og hun falt i vannet. Da var klokken 3. Og hun skrek om hjelp. Og noen av guttene drog henne i land. Så sprang hun

hjem med de våte klærne. Moren blev så forferdet og tørket henne godt. Men da klokken var 5, gikk hun i selskap.

Det var en kjekk jente det.

Björg Wroldsen, 6. kl.

Da jeg blev tatt på politikammeret.

En søndag morgen da jeg var hjemme i Bergen, gikk jeg på egen hånd til jernbanestasjonen for å se om det var noen av mine venner der. Jeg var bare 9 år gammel den gangen. Jeg så ingen gutter der, derfor måtte jeg gå opover en bratt gate.

Det var tungt å gå opover, kan dere tenke. Jeg vet at hver søndag solgte guttene aviser øverst oppe i gaten. Jeg kom dit; de bar aviser under armene og solgte. Vi talte sammen, men det varte ikke lenge før jeg la merke til at en liten politibil kjørte imot oss. Jeg trodde at det var noe på ferde et sted i byen. Men den lille politibilen stanset 8—9 skritt fra oss.

Jeg blev blek av forskrekkelse og forundring. En av guttene la nå sprang og ville gjemme sig, men han blev tatt av en politikonstabel. Vi skjønnte at vi skulle bli tatt av politiet.

Politikonstabelen sa at vi måtte stige inn i bilen, men jeg forstod ikke et eneste ord av hvad han sa. Jeg stod alene igjen, og så på politikonstabelen hele tiden. Han blev litt sint og vinket på mig. Jeg forstod tegnet, og jeg måtte stige inn. Vi kjørte gjennom gatene, og folk stod og stirret nysgjerrig på oss. Jeg syntes at det var kjedelig. Vi kom til gårdsrummet på politikammeret. Jeg tenkte: «Kanskje min far vil bli skamfull over mig, for jeg blev tatt av politiet.» Så gikk vi inn i et stort kontor, og satte oss på en benk som stod langs vegg. En politikonstabel kom frem med en stor bok og talte

til guttene. Jeg blev enda reddere, og benene mine skalv. «Politiet vil sette mig i fengsel,» tenkte jeg.

Jeg sa ingenting, men var bare blek av forundring. Vi var der en lang stund. Så gikk politimannen raskt frem til oss. Jeg trodde at han skulde gi oss juling, men nei! Han tok bare avisene fra guttene og sa at vi skulde gå ut.

Så gikk vi hjem, og jeg tenkte på hvad som var hendt. Jeg tror at politiet visste at guttene hadde stjålet avisene, og de trodde at jeg hadde været med. Men jeg var uskyldig.

Torkel Eikjeland. 6. kl.

Et ærend.

En aften spurte min mor mig om min bror Sigmund og jeg vilde gå et ærend til en gård som heter Rønningen. Det vilde vi gjerne. Vi hadde en hund med som heter Klang. Vi tok en lommelykt med oss, fordi det var så mørkt. Vet dere hvorfor vi gikk til Rønningen? Det var fordi Sigmund skulde tale med en mann om basaren. Det var kaldt ute, derfor tok vi på oss mange klær. Da vi hadde gått en stund, fikk vi høre at det var noen som kom kjørende. Vi vilde se hvad det var. Det var to hester som kom med store lass. Da den første hesten kom nærmere, stanset den. Vi blev så reede. Jeg trodde at mannen som saft på hesten, vilde tale med mig, derfor tok jeg lommelykten og lyste mannen i ansiktet. Men han sa ikke noget, han så alvorlig ut. Og jeg blev så redd og gikk videre, hjertet banket. Jeg tenkte at mannen trodde at vi var forbrytere. For ofte har forbrytere lommelykt. Så gikk vi videre til Rønningen. Da vi kom dit, gikk Sigmund inn og talte med en mann, mens Klang og jeg stod ute og ventet. Så kom Sigmund ut, og vi gikk hjem og fortalte mor og far om turen. De måtte le av oss. Aud Storhaug. 6. kl.

I ukens løp Søndag hadde vi fastelavn. Da fikk vi ris av bestyreren som var utklædd som en gammel heks. Det var morro.

Søndag var det også skik konkurranse mellom flere speidertropper. De døve gutter var ikke i form og det er tvil om de får premie.

Onsdag kom Eva Herland tilbake til skolen igjen. Hun har vært syk i lengre tid. Nu er hun frisk igjen. Hennes klassekamerater var meget glade da hun kom til skolen. Den som var allermost glad, er sikkert frk. Puntervold. Eva fikk blomster av 4. klasse.